

Forpligtelsen til at have det rette Skøn i det Dieblif, da der skal handles, er Ministeren; om dette Punkt har jeg naturligvis aldrig været af anden Mening. Men de Grunde, som have ledet mig til at tilskynde til at gaa dette Skridt videre i Realisationen, dem har jeg jo fremført for Thinget, og jeg maa tilstaa, at de Bemærkninger, som den ærede Minister gjorde for at imødegaa mine Betragtninger, har jeg ikke kunnet finde fyldestgjørende. Naar jeg f. Ex. tænker paa de vestjydske Baner, saa har jeg sagt, at det i Tiden, i Fremtiden, og det var denne Betragtningssmaaade, jeg gjorde gjældende — et andet Medlem har gjort en anden Betragtningssmaaade gjældende, — men jeg gjorde gjældende, at Fernbanerne i Fremtiden maa blive et Aktiv, og det forekommer mig naturligt, at, naar vi skulle overgive til vore Efterkommere en saadan Indretning, der kan tilvejebringe baade direkte og indirekte Fordele for dem, saa maa vi være herettigede til at fordre, at vi ikke komme til at bære en større Del af Byrden, end der er nødvendig for at tilvejebringe denne Indretning. — Jeg burde maasse i min Dmtale af Kreditbeviserne hellere have sagt, at det, der foranledigede Udstedelsen af Kreditbeviserne, vare Krigsforholdene, og det blev ikke fremhævet den Gang, at det var en Finantspekulation, som forarsagede denne. Nu er jo ganske vist Sagen en anden; efterat den vedkommende Lov udkom ifjor, saa indrømmer jeg gjerne, at man kan sige, at det, der egentlig var paatænkt ved deres Udstedelse, nemlig at skaffe Middelet til at imødegaa Krigsøventualiteter, blev væsentlig ophævet ifjor. Men at det iøvrigt var extraordinære Forhold, som gjorde det umuligt at faa denne Realisation tilvejebragt, for hvis Skyld Kreditbeviserne bleve udstedte, er ogsaa Noget, som man maa indrømme og som den ærede Minister selv har fremhævet, og saa forekommer det mig ogsaa, at det, vi iaar skulle gjøre, er dog i en vis Henseende at imødegaa aldeles extraordinære Forhold, blot paa et senere Standpunkt, end hvis vi havde kunnet fyldestgjøre det ifjor. Jeg er aldeles entig med den ærede Minister i, at, naar en stadig Skat bør afløses ved en anden Skat, bør denne Skat ogsaa have

sin Fasthed, men den ærede Minister vilde gjøre gjældende, at Krigsskatten burde betragtes som en constant Skat; dette strider aldeles mod den Anskuelse, som blev udtalt den Gang, da denne Skat blev paalagt; det blev fra alle Sider erkendt, at den var i høi Grad ubillig; man kunde ikke tage Hensyn til Billighed; men det var naturligvis en forbigaaende Skat, som her blev paalagt, og derfor maatte man finde sig i, at Byrden blev lagt paa Steder, hvor man ellers ikke vilde have lagt den. Jeg huffer saa tydeligt, at det blev gjort gjældende, — og det har bestandig været min Betragtning af denne Skat — at den var en midlertidig Skat, en Skat, ikke til dermed at udrede Krigsomskostningerne, men til at dække nogle Huller, der bleve tilvejebragte ved Krigsforholdene, et Slags Lægemiddel imod de store Tab og Saar, som tilføiedes os under Krigen. Jeg kan virkelig ikke se, at der skulde være noget Urigtigt eller Inkonsekvent i, at jeg raader til at høre Krigstoldskatten, idetmindste delvis; thi det maa den ærede Minister dog ogsaa lægge Mærke til, at jeg for at faae et praktisk Resultat, endogsaa indskrænkede min Fordring til et „delvis“, og navnlig til at borttage de Sætter, som i Særdeleshed maatte anses for at være faldne paa ubillige Steder. Jeg tror ikke, at der er noget Inkonsekvent i, at jeg foreslaar, at Skatten afløses af en Indkomstskat, selv om denne ikke hviler paa et fastere Grundlag end det, der for Dieblifket er tilstede.

Det glæder mig, at man endelig engang her i Thinget har bragt en Sag paa Bane, der har været forhandlet saa meget i Pressen, og at den nu bringes paa Dmtale her i Thinget under Finantslovens Behandling. Det ærede Medlem for Maribo Amts anden Valgkreds (Frederiksen) gav jo til en vis Grad de Røster, der have lydt i Pressen, Medhold, saavidt jeg forstod (Stemmer: Aldeles), men idet han omtalte, hvorledes det gik til i Finantsudvalget, forundrede det mig at høre, at han havde glemt, hvorledes det i Virkeligheden gaar til, idet han nemlig sagde, at man i Finantsudvalget hvert Aar paany gav sig til at behandle alle de Poster, der Aaret iforveien vare fuldstændig be-